

TÍTOL: TRES-CENTS CAVALLS

PSEUDÒNIM: La xata merenguera

III PREMIS LITERARIS ALBORAIA 2023

Accelera el cotxe. Anar en un descapotable no és qualsevol cosa. No tot el món té l'oportunitat de lluir damunt d'un descapotable bi-pla-ça. Però no un de capota de tela que sembla estar passat de moda, em referisc a un d'eixos que polses un botó i el cotxe trau una coberta metàl·lica i ja no has de patir perquè li facen un set amb una navalla.

Lina puja al cotxe que ha heretat del seu iaio: un monovolum de vint anys. Són les set del matí, hora de tornar a casa. Ha sigut una nit molt intensa. Feia temps que no se n'anava de festa amb les amigues. Això d'estudiar el MIR l'ha tingut reclosa més temps del que haguera desitjat una jove en acabar la carrera, cosa que ha accentuat el seu caràcter introvertit. Li costa mantindre una conversa amb qualsevol que no siga del seu cercle, més encara si es tracta del sexe contrari. Uf, quina mandra! Sí, esta nit hi ha hagut moments en què s'ha sentit incòmoda, la veritat. Les amigues no han deixat d'encoratjar-la perquè parlara amb uns i altres, fins i tot amb el xic que no ha deixat de mirar-la des de l'altre extrem de la barra.

Han sopat al barri de Russafa entre palets de bambú i sushi per a eixir-se'n per les orelles. Les seues amigues estan més acostumades a eixir per les nits. Parlen als cambres amb la confiança amb què un entrenador dirigeix els jugadors en la final d'un mundial. Han tret uns xupitos de sake de bades, per descomptat! Això és massa per a Lina. Ha passat molta vergonya. Quan ha anat a l'excusat ho ha fet contant els taulells del paviment perquè els crits de les amigues s'escoltaven des de qualsevol punt del menjador.

Accelera més encara. Anar a cent vint per l'autopista en un descapotable hauria de ser un delictes. Els germànics tenen autovies sense límit de velocitat. Condueixen com els ve de gust que per això fabriquen cotxes de categoria, com este. Normal, qui permet que un bi-pla-ça convertible de factura alemanya vaja a cent vint? A dos-cents vuitanta talles el vent, la pell se t'erizona i sents que el món es para als teus peus perquè eres l'ama i la resta del món, com diria el meu xicot, te la pela.

Abans d'eixir de casa, Lina ha dubtat. Dubta molt. Prendre decisions de qualsevol tipus li genera inseguretats. Pot passar-se'n dies, setmanes, mesos en una lluita interna per tal de decidir qualsevol cosa, des de l'especialitat de medicina a la qual vol dedicar la seua vida fins al fet de triar la roba per a un sopar amb les amigues: pantaló o vestit, Núria? Per això ho pregunta tot. I jo què sé, tia, si encara falten tres setmanes per al sopar. Igual d'ací a allí baixen les temperatures i has d'anar amb el polar de la facultat. Les amigues ja estan acostumades i

se'n riuen. Núria, no m'estàs ajudant. Jo al·lucine amb tu, Lina, en un no res estaràs operant de cataractes els iaies, i em preguntes quina roba t'has de posar? Però si som les de sempre: Patri, Anna, Laura, tu i jo. Però soparem a la terrassa i a l'agost, per les nits, refresca. Tia, Lina, posa't un vestit, curtet –l'amiga va puntualitzar açò perquè se li quedara tan gravat al cervell com el nom dels leucòcits–, que et veig de mongeta amb els pantalons. I no li dones més voltes!

Està davant de l'espill amb el vestit de flors que li van regalar les amigues l'estiu passat. Es troba estranya, està acostumada a anar amb pantalons i no es veu amb la faldilla. Però es fa l'hora d'eixir i no pot estar canviant de parer: encara ha de maquillar-se un poc, no molt, i posar-se les sabates. Amb tacó? Dins del cap imagina Núria i la seua resposta: amb tacó.

Este cotxe vola, bo, el meu xicot el fa volar. L'accelera, el domina i el controla amb una seguretat que em posa calenta només pujar al cotxe. No tots els tios saben com fer-s'ho amb un cotxe com este i a mi això també em posa a dos-cents huitanta. La veritat és que no li cal molt d'esforç perquè està per a sucra pa. Totes les ties van darrere d'ell com gossetes en zel, però és a mi a qui porta en el bi-pla-ça. Ja sé que em delecte en la parauleta, però és que és un senyor BI-PLA-ÇA, no un utilitari, és un cotxe lluïdor. D'eixos que només serveixen per fer les dents llargues als que només es poden gastar els diners en un cotxe funcional que els faça paper. Sí, i dalt d'eixe cotxe lluïm els dos, que jo tampoc soc qualsevol tia. I el meu xicot... uf!

Els tacons li han passat factura, no hi està acostumada. Però el que més la fa patir és el sostenidor, li oprimeix el pit. Ha engreixat. Ara les copes són massa xicotetes i els volums semblen buscar una eixida a l'opressió. Quan el xic de la barra s'ha apropat a ella, la respiració s'ha tornat més intensa i agitada, i això ha fet que senta com els cèrcols li constrenyen el pit. Ha estat una bona estona llançant-li miradetes des de l'altra part de la barra, cosa que les amigues no han passat per alt. Vinga, Lina, fes alguna cosa, que a eixe tio li agrades. Sí, tia, no sigues mitja figa, quan fa que no te'n veus en una com esta? Només has d'apropar-te i xarrar, no fa falta més, que no et va a demanar matrimoni. M'esteu angoixant. Angoixant? Lina, has de desfer-te de les pors, que no te n'aniràs al llit perquè li faces un poc de cas. O sí, qui sap? Tia, no sigues animal i no li digues això que l'acobardes. No faces cas a Patri i escolta'm a mi, és que no t'agrada? Perquè si és això busquem un altre. Buscar un altre? No, no, no és això... Aleshores, a què esperes? Pren un glop del gintònic i avant, que la nit és teua! Sí, Núria té raó, no patisques tant i deixa't emportar. Només has de parlar-li, escoltar-lo, riure't, donar-li

gambeta i, si veus que no t'agrada, te'n vas i punt, a una altra cosa. Va, tia, no poses eixa cara i obri't, relaciona't un poc. Ja em relacione amb vosaltres. Lina, per favor, no compares, nosaltres sempre hi serem perquè nosaltres som: Les Nenis del Ramon Llull! I encara que Lina ho fa amb discreció, sempre que s'autoanomenen així posen morrets i es fan un *selfie*, les cinc.

No ho ha fet, per molts arguments que li han donat, Lina ha romàs immòbil amb el gintònic a la mà. Molt bé, som amigues teues i hui no te'n vas a casa sense triomfar perquè tu, més que ningú, t'ho mereixes. I perquè t'has posat tacons! I perquè hui, per fi, hui has estrenat el vestit que et regalarem l'any passat! Alcen les copes, beuen i es llancen cap al xic que no para de fer-li ullets.

El meu xicot està molt bo i porta el cotxe com ningú. Què més es pot demanar? Les meues amigues m'ho diuen, Carles està molt bo. I se'l miren de fit a fit amb la baveta caient-los per la boca. Fins i tot ho diu Manel, el germà de Carola, que no té una ploma, té un galliner. Una llàstima, perquè mira que també està bo, el Manel, dic. Reconec que he tingut somnis eròtics amb ell més d'una vegada. De veres que és una llàstima. Carles i Manel queden per anar al gimnàs i es passen hores fent taules d'entrenament i màquines. Les vegades que Carles i jo quedem després del gimnàs, arriba baldat sense ganes de res. M'agradaria veure'ls fent pesos, ben suats, lluents i esvarosos. M'encanta el tacte de la pell banyada. Quan veig Carles eixir de la piscina i l'aigua li corre per la pell bruna acarontant la complexitat dels seus músculs, em pose... Uf, no vull ni pensar-ho perquè em pose com quan puge al cotxe. Així de fàcil. I si pense en Manel, també. Perquè conec Carles i sé que li tiren més les faldes que a Arguiñano el julivert..., perquè Manel és un imant per a la vista de qualsevol. A més, és encantador i simpàtic, i sempre té un gest amable que ja m'agradaria que tinguera Carles. I ho és amb tot el món, tant li fa que siguin xiques que xics, dones majors, xiquets... Sense anar més lluny, l'estiu passat vam anar tota la colla a Moraira a estrenar el veler que s'havia comprat el pare de Carles. Vam fer una festa que no s'oblidarà en molts anys a la Cala del Portitxolet: menjar, beguda, música, banys nocturns i qualsevol cosa salvatge i prohibida fàcil d'imaginar en coberta i baix de coberta, de tot. Carles va donar un bon grapat de bitllets al patró que havia llogat perquè d'allí no isquera res que haguera vist, olorat o escoltat. Això ho va fer abans de pujar a l'embarcació i abans de posar-se com es posà. Em va dir que només s'havia fet quatre o cinc cubates, jo crec que portava altres coses més quan em va donar un bes als llavis i em va dir que per a ell la festa s'havia acabat. Estava fatal, borratxo perdut. Ara el mire conduir i no el reconec perquè en aquell moment va ensenyar-me la clau de la cabina privada i em va pregar que no el molestara ningú, que no podia més amb la seua ànima i que m'encarregara jo dels

convidats, per favor, amor meu. I va ser donar-me el bes i caure redó. I heus ací que Manel es va oferir a baixar-lo i atendre'l, i se l'emportà. Ja no els vam veure fins al matí següent. La nit que li donaria al pobre! Perquè quan Carles està de festa no té control, com aquella nit i un poc com hui. Esta nit ha sigut també llarga, jo no volia que agarrara el cotxe, però m'ha dit que el descapotable va a soles. Mira que és recelós amb el seu cotxe, com s'ha ficat quan li he suggerit conduir-lo jo...

Ni alt ni baix, ni prim ni gros, ni guapo ni lleig, un xic normal. Què li han dit les amigues perquè el xic s'acoste a ella ho ha descobert en escoltar, m'han dit que eres metge i que tu sabràs dir-me si esta piga que tinc a la mà és roïna. Què ha fet Lina? Lina no ha sabut fer altra cosa que passar consulta. Ha examinat la mà tan bé com ha pogut perquè els llums intermitents estan molt bé per a ballar, però per a poc més. Hi ha massa fosc, sembla una queratosi seboreica. No t'has de preocupar, no és greu. De totes formes, jo et recomanaria que anares al teu metge de capçalera i així et quedes més tranquil. Metgessa, és metgessa, però no cal que vaja, tu m'inspires prou confiança i, a més, no és tan bonica com tu. Serà de veres el que acaba d'escoltar? El gest contrariat de Lina ha fet que el xic s'apropi més, eres molt bonica, li diu a cau d'orella. Hiperventilació seria el seu autodiagnòstic. S'ha girat amb els ganxets del sostenidor fent superbs exercicis de resistència i ha fet un glop llarg al gintònic. El meu nom és Toni, com et diuen? El xic ho intenta, sempre cercant l'orella de Lina. Ha dit el seu nom amb fluixera de cames i maleint totes i cadascuna de les lletres dels noms de les seues amigues que ara la miren des de l'altre extrem de la barra. Pot distingir com tracten d'encoratjar-la gesticulant i alçant les copes. Disculpa, com has dit? Gina? Lina, em diuen Lina, res a veure amb la Lollobrigida. Li ho ha hagut de dir molt a prop. No la conec, és guapa? Quina enrònia amb la bellesa, ha pensat Lina. Tanta obsessió i no coneix "la dona més guapa del món" capaç d'aconseguir, en exclusiva, una entrevista amb Fidel Castro, però ha optat per no donar-li cap mena d'explicació i ha fet un últim glop fins apurar el gintònic. En veure que Lina no ha badat boca, el xic ha tornat a la càrrega. Tampoc m'importa no conèixer-la, segur que no t'arriba ni a la sola de les sabates. I ara és quan Lina ha amollat una rialla escandalosa, d'estes que tan habitualment fan les amigues i que ella troba tan desmesurades, però és que el xic no sap com fer-li-ho bonic i cada vegada es clava més endins d'un jardí del qual no té traça de saber eixir. T'ha fet gràcia? M'agrada com et rius, li ha dit mentre li ofereix una altra copa. És que si conegueres "la dona més guapa del món" no m'hagueres dit això, ha pensat Lina.

El cotxe el porte jo, m'ha dit amb el mateix to que gasta amb els cambrers quan no li porten el vi a la temperatura adequada. Carinyo, has begut massa. Són les set del matí i és hora de trobar-nos camions a l'autopista. No voldràs que anem per la nacional amb este cotxe?, m'ha amollat mentre feia rugir els tres-cents cavalls. I no tornes a dir-me de conduir-lo o et quedaràs ací soletes mostrant cama esperant que algú et pugue al seu camió perquè esta màquina només la conduïsc jo, val? M'ho ha dit sense girar el cap, mirant-me per damunt del muscle. Si això m'ho haguera fet qualsevol altra persona li hauria armat un canyaret, però és el meu xicot i va un poc begut, i sé que ell no és així, però tot i això, en eixe moment, m'ha tocat un poc la fibra. Ah, sí? I el dijous passat quan la meua germana vos va veure a Manel i a tu eixint del *spa* de la Calderona, qui portava el cotxe? Ara sí ha voltat el cos, l'he sorprès, no és la primera vegada. Li passa sempre que li conte que l'han vist. Segurament creu que ningú el veu quan va d'ací a allà amb l'amic. La teua germana? Sí, al pàrquing, ella arribava i vosaltres eixíeu, ni vos adonàreu de tan de pressa que marxàveu. No eixíem del *spa*, vam estar... vam estar jugant al golf amb mon pare i un client seu, Jaume el de la constructora de Picanya, m'ha dit posant-se la gorra de Tommy. Ja saps com de bé se li dona a Manel relacionar-se amb la gent. I tapar forats!, he afegit amb una rialla. Carles ha eixit cremant rodes sense fer cap altre comentari. De vegades, té unes maneres... Sembla que li moleste quan li parle. Ja m'agradaria que tinguera el caràcter de Manel, tan dolç i atent. Me l'imagino, a Manel, dic, posant-me una mà a la cuixa i donant-me un bes dolç, ummm, vols portar el cotxe? També és de veres que el seu cotxe no deixa de ser italià, però és tan atent, quina llàstima... Tampoc puc dir que Carles siga un agre. Amb els amics, i les amigues, és diferent que quan estem els dos a soles. Amb ells tot és alegria, festa, abraçades, bromes, fins i tot es fan alguna carícia, algun bes... En eixos moments és tan entranyable que me'l menjaria a besos. Per això preferisc anar amb ell quan eixim en colla. El problema són elles, les xiques, "les amigues" que li riuen les gràcies i se n'aprofiten encara que estiga jo davant. Amigues. Millor tindre-les ben a prop encara que totes estiguen emparellades. Mai se sap. I perquè tinc la sort de què sempre va amb Manel a tots els llocs i el controla que si no fora per ell... a saber.

"Segur que no t'arriba ni a la sola de les sabates", vaja frase. Qui compara la Gina amb una criatura menuda, desgarbada, amb els llavis primis i la cara de pastís? Amb la panxa i el cul que se li han fet de tantes hores d'estudi, i estes mamelles... A poc a poc, la rialla de Lina ha anat apagant-se fins que els llavis s'han convertit en un fil. Ha fet un glop a la copa que no passa bé per la gola. El xic ha notat el canvi d'actitud. De veres m'agrada com et rius. Saps que tires el cap arrere amb molta gràcia? Però Lina ja no està per a paraules afalagadores, ni per a

rialles ni per a res de res. Tot i això, ha tractat de fer-li un somriure perquè les amigues deixen de gesticular. No em trobe molt bé, ha aconseguit dir. Però sembla que Toni no és dels que s'acovarden a la primera de canvi. Sembla que la xica li agrada. Sap, senyoreta metgessa, que jo sé com fer que vostè es trobe bé? El to que ha emprat ha estremit tot el cos de Lina. Una altra vegada la pressió en el pit, i en el contorn del sostenidor, i en els mugrons. És vostè molt bona en la seua faena, perquè fa una estona tenia malestar i estava tremolós, i la seua veu m'ha ajudat a recuperar-me. Li ho ha dit amb un somriure. El xic ha deixat la copa en la barra, li ha pres les mans dolçament i Lina ha notat la bravesa de tres-cents cavalls pujant-li per l'esquena com una corrent elèctrica que l'ha feta tremolar. Disculpa, igual t'estic molestant, et trobes bé? Lina ha assentit amb el cap. Això vol dir que et trobes bé o que t'estic molestant? Lina no sap què fer perquè el xic li agrada i no troba forces per discordar-se la pressió que no la deixa parlar. Ha assentit i després ha negat amb el cap. Aleshores, Toni li ha fet un altre somriure i li ha cenyit la cintura amb les mans. Lina ha tractat de fer un altre glop, però estan tan junts que ha desistit. Ara les amigues li fan gestos amb els morrets. Sí, les cares estan a no més de cinc centímetres, seria un bon moment, però mai ha estat tan a prop d'un xic i això li provoca inseguretat. Quan t'has rist he pogut veure que tu també tens una piga, li ho ha dit amb cara de bon xiquet. La tens al coll i conec una metgessa que m'ha ensenyat a distingir si és bona o dolenta. Vols que et faça un diagnòstic? Lina ha notat el seu alé quan s'ha acostat a l'orella. Sent com les mans l'estrenyen el cos i el dolor insuportable del pit suportant la pressió. A veure per on para? Amb els dits juganers ha apartat suaument el vestit i li ha besat el coll. Quina sensació! La pell de tot el cos eriçonada, la respiració incontrolada i el sostenidor que l'oprimeix amb els mugrons durs i adolorits. Ara les seues mans descendeixen per l'esquena fins al punt en què Lina ha deixat caure la copa. Un punt dèbil? El xic aprofita la feblesa i prompte troba la boca de Lina que oberta en un esclai s'ha rendit al desig. L'està besant... i li està palpant el cul, un cul que s'ha passat mesos assegut a una cadira. Gros i cel·lulític, com les cuixes, com el seu cos deformat. Per què? Per què este xic s'ha fixat en mi? Mira les amigues, primes, divertides, gracioses, simpàtiques, boniques. Per què està en mi podent triar altra? No és lleig i és simpàtic, i besa bé. Pot aspirar a més. Jo no he sigut simpàtica. Tampoc soc bonica. No em coneix, no li puc haver agradat per la conversa perquè no li l'he donada. Em veurà una xica fàcil? I encara que només fora per a passar una nit, ni que fora una estona, en podria triar una de millor. No, para, deixa-ho estar. Deixar-ho estar, ara? Que no t'agrada? Sí m'agrada, però... És que no t'agrade jo, es això, veritat? Preferiries un altre xic. Lina el mira contrariada. No... no eres tu, soc jo.

Sembla que està de mala llet. M'ho diu la seua mirada clavada en la carretera amb la mandíbula apretada com un lleó a punt de llançar-se a la jugular de la seua presa. Posa la mateixa cara que quan estem en el llit, sempre d'esquenes, sembla que no em vulga veure la cara. Jo el veig a través de l'espill, violent, prenent-me pels malucs amb una ferocitat que ningú que el conega podria imaginar. Moltes vegades em tapa la boca, sembla que els meus gemecs el desconcentren. I quan acabem, no hi ha carícies ni besos tendres, bo, tampoc a l'inici. És tot molt mecànic. El pitjor de tot és que sempre ha sigut així. De vegades pense si realment m'estima o si m'ha estimat alguna vegada. I no és sols una qüestió de sexe. No passem temps junts. Llevat dels primers mesos que se n'anàrem un parell de vegades a Moreira, ja no hem tornat a fer cap eixida junts en parella. No té ganes. Sempre va d'ací a allà amb Manel o busca que estiguem amb la resta de la colla. Açò últim ho agraiisc perquè quan estem a soles l'únic que fa és guardar silenci o renegar. Sense anar més lluny, quan esta nit ha vingut a arreplegar-me per anar-nos de sopar, ha criticat el vestuari que portava. No ho ha fet davant dels meus pares perquè no és el seu estil, però quan ha pujat a l'habitació, en comptes d'aprofitar per a donar-me un bes, m'ha dit que em llevara el sostenidor, que això de què es vegen els tirants no li agrada. Li he dit de canviar-me de vestit perquè el sostenidor sense tirants estava en la rentadora i m'ha dit que no, que hui en dia no importa que les dones portem o no portem sostenidor. A mi estes modernitats em semblen fantàstiques, però jo tinc prou pit i vaig incòmoda sense el sostenidor. Va i m'amolla que me les opere com fan les meues amigues. No m'estima, cada vegada ho tinc més clar. Si m'estimara li agradaria com soc, tampoc em miraria amb desaprovació quan parle en les reunions i voldria fer coses amb mi. Al remat, per complaure'l, m'he llevat el sostenidor i he passat una mala nit. Amb les sabates de tacó, anar sense sostenidor és un patiment i més encara a l'hora de ballar. M'he passat tota la nit asseguda veient com la resta ballava i s'ho passava d'allò més bé fent-se fotos a la pista entre la multitud. M'hauria d'haver deixat posat el sostenidor. Què li fa si no se l'ha de posar ell. Segur que al seu amigueta Manel no li parla així. Sembla que l'estima més a ell que a mi... Potser la pregunta no siga si ell m'estima. Potser la pregunta siga si jo l'estime.

Lina s'ha acomiadat de les amigues que han insistit en acompanyar-la, però vol estar sola. A les set de la matinada, la brisa de la mar li colpeix el rostre en eixir de la discoteca. Avergonyida per la seua actitud puja al cotxe. Fa soroll de cafetera en ebullició, però arranca i pren direcció cap a l'autovia amb les finestretes abaixades, que li pegue l'aire. Maleïdes pors! Les pors la immobilitzen com eixe sostenidor ridícul que li oprimeix el pit i no la deixa respirar. Voldria ser com les amigues, desinhibida, alegre, lliure de complexos. Ha d'aprendre tantes

coses d'elles... Sempre estan ahí. I tant que hi estan. Acaba de rebre un missatge de Núria, li envia el número de telèfon de Toni. Són tremendes Les Nenis del Ramon Llull. Atenció a la carretera, Lina, que vas conduint, es diu. Toni... per què m'haurà preguntat si no m'agradava? Si té uns ulls blaus preciosos i un somriure encantador amb els clotets a les galtes. A més, ha tractat d'animar-me i ha sigut dolç. L'he deixat de pedra quan he tirat a córrer, li dec una disculpa. Però no puc cridar-lo. Quina vergonya! La vergonya, sempre, la vergonya i les pors. I el sostenidor que no em deixa respirar, ni pensar. Com pot es despassa el sostenidor. I si el cride? Ara. Ara? Conduint om està aconsegueix desfer-se d'un tirant. Per què no? Ell m'ha estat mirant tota la nit i s'ha decidit. Es desprèn de l'altre tirant. Per què no? Ho he d'intentar. Lina prem el número, posa l'altaveu i llança el sostenidor per la finestra.

O, encara més, potser la pregunta no siga cap d'elles. Potser la pregunta siga si jo m'estime a mi mateixa.

Fotre, fotre, fotre! Això què és? Un sostenidor en la meua cara?